

og vi blive frie for at give saamange store Tilskud; en af Delene maa gjøres enten maae vi laasfere Havnen som Nødhavn, eller ogsaa maae vi foretage saadanne Arbeider, at den virkelig bliver en Nødhavn, selv om vi i byre Domme skulle betale det; hellere end aarligt at give 40,000 Rd. ud til denne Havn, som den nu er, maae vi i eet Aar anvende 300,000 Rd. paa at faae en anden, hvilket kun vilde blive en aarlig Rente af 12,000 Rd. Hvad der gjør, at Frederikshavns Havn sandsynligviis inden en ikke lang Tid vil medføre en ganske overordentlig Udgift, det er, at hele det store Bæleværk, som gaaer fra den søndre Mole, er forteret af Svorm; jeg kan ikke see Noget derom i det, der er os meddeelt, men jeg er overbeviist om, at de Undersøgelser, jeg har anstillet denne Sag angaaende, ere rigt- tige. Det er overhovedet en stor Feil, at vi, naar vi paa en Ryst af den Natur bygge en Havn, da ikke anvende Steen istedetfor Træ.

Hvad der meldes om Indtægterne for Grøn- land, seer noget sørgeligt ud; allerede i forrige Aar har Finantsudvalget afgivet en Betænkning, som kunde give Anledning til nogen Betænke- lighed, og jeg troer desto værre, at det foraa- vidt er gaaet i Dpfyldelse, som Indtægterne i Aar ere meget ringere. Det er jo beklageligt, at naar Staten kan anvende saa mange Penge f. Ex. til Industriens Fremme, til Stutteri- væsenet og andre Foretagender, den da skal være saa fattig, at den trods Ministerens iv- rigste Indstillinger ikke er istand til at anstafte en Dampbaad, som man endog mener vilde betale sig godt, og som kunde fare paa Rysten af Grønland; jeg siger, det er beklageligt, at man, fordi man ikke kan undvære den Sum, undlader at gjøre det, som dog unægtelig, naar vi skulle handle paa og med Grønland og efter- haanden see at udvikle vor Forretning der, maa være blevet til en Nødvendighed, nemlig en lille Skruabaad, som kunde samle Væerne fra de forskjellige Steder og i det Hele tjene til en livligere Communication med Grønland. Jeg skal her ikke lade ubemærket, at det var fuldkommen rigtigt, hvad der blev sagt igaar, at Grønland er et høit beskattet Land, og jeg tviv- ler paa, at der er Noget, ikke engang det meest

civiliserede Land i Verden, hvor Indbyggernes betale større Skat pr. Hoved end i Grønland.

Jeg tilstaaer, at det var mig noget uventet, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) vilde forlange et saa forserdeligt Slag leveret som det, han har bebudet til 3die Behandling, fordi den ærede Finantsminister af Kongen. tillige er bleven udnævnt til Finantsminister for Kongeriget og som saadan her har givet Møde. Jeg indrømmer det ærede Medlem og alle andre ærede Medlemmer den fuldkomne Ret og Frihed til at forandre deres Meninger i politisk Henseende saa meget, som de ville, men jeg vil da ogsaa haabe, at det maa være mig tilladt at fastholde mine, naar jeg ikke seer nogen skjellig Grund til at forandre dem. Andre ærede Medlemmer have udtalt, hvorledes denne Sag er gaaet til, og jeg kunde endnu tilføie Et og Andet, men jeg skal saavidt muligt undgaae at være vidt- løftig og derfor blot minde det ærede Medlem om, at han og jeg i denne Sag have været saa at sige fuldkommen enige i alle de Aar, der ere forløbne, siden Afskillelsen mellem Re- præsentationerne fandt Sted; han og jeg have været enige om, at det vigtigste var, at man udførte Sagen, som Kundgjørelsen af 31te Oc- tober 1855 bebudede, nemlig saaledes, at samt- lige kongerigske Finantsager gif ind under og bestyredes af Indenrigsministeriet, og jeg holder mig overbeviist om, at man dengang har fore- stillet sig, at de skulde fuldkommen afskilles, samt at Ministeren, der var ansvarlig for dem, ikke havde videre med Fællesmonarchiets Fi- nantsminister at bestille. Dette var det ene Alternativ, men hvis dette ikke kunde udføres, maatte Fællesfinantsministeren som Kongerigets Finantsminister møde her og forhandle Fi- nantsloven med os og være ansvarlig for vore Penge. En af de to Ting havde vi Valget imellem, men man vilde ikke her gaae ind paa den maafsee correcteste Maade, nemlig en fuld- stændig Afskillelse, og derfor var det, vi bleve ved at gjøre Paaastand paa det andet Alter- nativ, der nu er gjenneført i Virkeligheden. Gjennemførelsen af saa ofte udtalte Duffer troede jeg imidlertid ikke vilde have foranlediget, at det ærede Medlem havde erklæret den store